

ÚLTIMA PEDRADA

FOC AMIC

Les empreses lleidatanes marxen a l'Aragó

Els catalans es queixen i amb raó de les estratègies governamentals espanyoles per fer de Catalunya la mina arrendada. Catalunya produeix, Espanya s'endú els beneficis.

També és veritat però que els catalans són especialistes en fotre's el tret al peu.

Lleida, la fruiteria del país. Exportacions a dojo, qualitat demostrada... Oportunitats per compaginar sectors i industrialitzar la zona, però de immediat problemes burocràtics, ambientals, municipals, veïnals, i sardanístics. Entre unes oposicions i altres, l'Aragó, piano piano, afavoreix la creació dels entorns i les mesures econòmiques que Lleida necessita... i Lleida se'n va a l'Aragó.

Dies després la Generalitat desperta del llarg somni independent i diu que treballarà per afavorir el que els lleidatans fa anys que demanen. Facilitats per poder treballar, per guanyar-se la vida, per enriquir el país. Una mica tard. Els empresaris catalans ja han llogat pis a Calatayud.

Els catalans es queixen i amb raó de la persecució lingüística que pateixen.

També és veritat però que l'Ajuntament de Terrassa, quan es disposa a contractar un nou funcionari, demana entre les condicions bàsiques, un bon domini de la llengua castellana però només coneixements bàsics de llengua catalana. D'aquí a poc, un

egarenc anirà a demanar a la finestreta de l'Ajuntament una pòlissa i el funcionari li demanarà amb educació, que li parli en castellà perquè el català no el domina. Probablement l'Ajuntament de Terrassa, mesos després, es queixarà de que el funcionariat no parla català.

No és estrany que després de tants anys disparant-nos trets al peu, els catalans vagin arrossegant el munyo per terra.

